

‘ఎమ్మె చిత్త బరీబేప్ప నీను?...’ ఎందు మత్తే డా. వాహిదో ప్రశ్నిసిదరే ఆత వ్యౌర ప్రశ్న తనగల్లివే అల్ల ఎన్నవంటే: ‘అమా... బేగ గణిత ప్రస్తుక తెగెయమ్మ అల్లి మరద మేలే ఏటు బాతుకోళివే. అప్ప హారి మనే హోగుత్తే మత్తే.’

‘లేయా కౌతికా... బాతుకోళి మరద మేలే ఇరుత్తేనో?... అదు కొక్కరే కచోలో... సరియాగి నోడైచ్చేనో?...’

అవను డా. వాహిదో అవర ఆ ప్రశ్నగే ఉత్తరిసోదక్కే మున్నవే, అమ్మ కుముదభు ఆగలే సిద్ధ మాడికోండు బందిద్ద ఆతన స్కూల్ బ్యాగ్ నోలగిన అపార ‘బోద్ధిక సంప్రత్తి’నింద బణ్ణిద పేన్నోలో, కృయాన్నా, గణిత ప్రస్తుకగణన్న తెగెదు ఆతన కైటాగ్గ, అక్కయుకుమార ఒందు క్షుణ పేచ్చాగి కుముదభు ముఖివన్నే చిల్తేయింద దిట్టిచ్చిద్ద.

తను గణిత ప్రస్తుకద హోరటిను కవజవన్ను బల్కేయల్లి గాళపటదంతే హిదిదు... కారిసికోండు ఓచిహోద కౌతికనన్న ముద్దుగి దిట్టిసి నోడిద డా. వాహిదో అవరు, తక్కణ అత్తాగే లానోనల్లిద్ద ముక్కలత్త కణ్ణు కూయిశిదవరే... పనోఇ యోజనే మాడి మేలోనసో మునియప్పునిగి కరే మాడబేకేన్నవప్పురల్లి ఆబేయింద ఆతనద్దే కరే బందిత్తు.

‘అయ్యప్ప... బేగ ఒందు బిధు: అవర హాదు ముగితల్లు... బేగ బేగ కే కాలు తోలిసి.. బ్రేడో బటర్ తినిసి కాల్గిసి కళిసు... ఇవత్తు నరి మత్తు మోలద కతే హేలిసి, ఇప్పత్తు నీరుల్లి, బదు టోమ్యూటోసి... ఇత్తు బటాటే అవర ముందిట్టు కూడిసోలదన్ను కలిసక్కే సోమ్మగే హేళు... నయర నానే ఒందు హోస హాదు హేళిస్తేని... ఓ.కే. ఓ.కే. ఓకే...’

ఇల్లి కౌతిక అవరణిద మరదడి కూతు, గుబ్బళ్ళిద్దోల్లే... బాతుకోళియద్దోల్లే... చిత్త బింసిపువ్వరల్లి అల్లి మునియప్ప ఒందు ఎల్ల ముక్కలన్న ఒళగే కరేహోయ్యాగిత్తు. డా. వాహిదో అవరు అక్కయుకుమారో దంపతియన్న అల్లే మావిన మరదడిగే కరేహోయు తావు మోదలీగి చెక్కల ముక్కల హాకి కూతోడనే, దంపతి మగ కౌతికన ‘బోద్ధిక ఆస్తి’గళన్న తమ్మదురుగిరిసికోండు తావూ వ్యేధురిగే ఎదురాగి కూతుబిట్టరు. రామయ్యాళ్ళరు దూరదల్లే నింతు ఈ ‘దృశ్య’వన్న దిట్టిసుక్కిద్దరు.

డా. వాహిదో అవరు కౌతికన స్కూల్ బ్యాగ్ గన్న తమ్మదురిగిరిసికోండు, అదహోళగిన ‘సకల సంపత్తున్న’ నిధానక్కే ఒందోందాగియే హోరజగ్గిగేరీదు అదరత్త కణ్ణుడిసుత్తులే... అక్కయుకుమారనన్న ప్రశ్నిసాతోడిద్దరు.

‘హేళ అక్కయుకుమారో అవరే నిమ్మ మగసద్గు సమ్మా ఏను... హేళ...’ అక్కయుకుమారను ఆదద్మాగలిం... ఎందు ఎదెగట్టి మాడికోండు హేళతోడిద్ద: ‘సరో... నన్న మగ కౌతిక ఓది దోడ్డ మనుష్ణనాగబేటు ఎన్నవ ఆసే ననగి: ఆద్ద ఆతనిగే వయిస్తిగి తక్క బుద్ధి, ప్రౌఢిమ ఇల్లాత ననగి ఆగాగ అనిస్తిరుత్తే సరో...’

‘నిమ్మ యాకే హాగే అనిసుత్తే? యావాగ హాగే అనిసుత్తే... హేళ?’ ‘ఒదు కౌతి ఒదు... ఓది నెను దోడ్డ డాక్కు, ఎంజినియర్ ఆగబేటు’ ఎందు నాను దినా అన్నశ్శిరుత్తేనే సరో. నాను హాగే అస్తదిమల్లి... ఆత ఎడచిదడే పనోఇ ఒందు ప్రస్తుక